

Linka

Linda Boubínová

Bydlím v domě. Je to starý dům. Máme velkou zahradu a k tomu malou farmu. Moji rodiče a děda s babičkou jí říkají “naše farmička”. Ve Velkém Světě prý existují mnohem větší farmy. Moji rodiče a děda s babičkou si o Velkém Světě často povídají. Já jsem ho ještě zatím neviděl.

Jmenuji se Jack a je mi pět let. Moje máma se jmenuje Susan a můj táta zase Joe, ale taky se jim říká Máma a Táta. Babičce a Dědovi se říká Babička a Děda, ale někdy taky Máma a Táta. Já jsem jenom Jack, ale podle Dědy se mi jednou taky bude říkat Táto. Zajímalo by mě, kolik lidí mi bude říkat Táto a kolik Jacku. Ve Velkém Světě je prý moc lidí, říká máma. Zajímalo by mě kolik.

Mám dva kamarády. Jeden je kočka, jmenuje se Tlapka, ale taky Baculka. Já jí říkám Baculka, i když Babička říká, že se jmenuje Tlapka. Ale já si myslím, že když jsem jí pojmenoval Baculka, tak se tak taky jmenuje. Moje další kamarádka je Sally. Má jenom tohle jméno, protože jsem jí tak pojmenoval já. Je to stará bříza v rohu naší zahrady. Když fouká vítr, ráda tančí. Kdykoli začne foukat, svíjí se v rytmu té hudby a já tančím s ní. Sally je stará, ale je to skvělá tanečnice a je moc hodná. Nechá mě lézt po svých větvích, na kterých se tak pohodlně sedí!

Každý večer, když si oblékám pyžamo, otevřu okno a zamávám jí. Sally se pak roztančí ještě víc, aby mi ukázala, že mě slyší a že mi taky mává. Potom sejdu dolů, sednu si Mámě na klín a poslouchám o čem si rodiče a děda s babičkou povídají. Jsou to samé zajímavé věci. Nejzajímavější bývají o víkendu.

Každou neděli vozí Děda s Tátou věci z naší farmičky na trh. Když jsem byl malý, nevěděl jsem, co je to trh, tak jsem se zeptal Babičky. Ta mi řekla, že je to místo, kde můžeme prodat různé zboží z naší farmy a na oplátku si nějaké koupit.

O jednom víkendu nám Táta vyprávěl, co se dozvěděl od takové bohaté paní, která bydlí ve městě, kam s Dědou jezdívají na trh.

Je to asi hodně známá osoba a prý jí jednou volal Prezident. Jenomže zrovna když jí volal, její telefon byl offline.

Všichni se začali smát. Zeptal jsem se co to znamená offline a telefon. Dědeček řekl, že to znamená, že někdo zrovna není přítomný na lince, a tak nemůže použít zvláštní zařízení, kterému se říká telefon. Díky telefonu může člověk přijímat telefonní hovory zdaleka. Máma dodala, že když chce někdo někomu zavolat, musí být oba online, a když je jeden offline, tak mu ten druhý zavolat nemůže. Táta řekl, že je to složité a že to pochopím, až vyrostu. Zeptal jsem se, jestli jsme na lince nebo nejsme. Máma řekla, že nejsme, protože nemáme telefon. Chtěl jsem se ještě na něco zeptat, ale Babička řekla, že je čas jít spát.

Příští den jsem se snažil být online. Táta jednou svázal dva stromy lanem, byla to vlastně taková rovná linka, která měla přidržovat jabloně. Každý mi říkal, ať tam nelez, že je to nebezpečné. Jenomže teď jsem musel na to lano vylézt, abych byl online a Prezident nám mohl taky zavolat. Já bych mu odpověděl.

Ale nic se nestalo.

Slezl jsem z lana a našel jsem kus klacku. Pojmenoval jsem ho Telefon a znovu jsem vylezl na lano. Máma říkala, že nemáme telefon, tak odteď už ho máme. Zůstal jsem online a opíral se o Telefon. Teď už snad Prezident zavolá.

Ale nic se nestalo.

Možná že Prezident neví, že nám už může volat. Skočil jsem z lana a vzal jsem do náruče Baculku. Našel jsem další klacek a pojmenoval jsem ho Telefon pro Baculku. Položil jsem Telefon pro Baculku před Baculku a řekl jsem jí, aby mi zavolala, až budu zase na laně.

Vylezl jsem na lano a řekl jsem Baculce, že může volat. Ale Baculka neposlouchala. Začala si s klackem hrát, a bylo jasné, že hrát si s klackem vůbec neznamena volání.

„Baculko! Přestaň si hrát s tím klackem a zavolej mi! Podívej, jsem online!“ zakřičel jsem.

Pak jsem pochopil, že Baculka není online, a tak mi nemůže zavolat. Položil jsem telefon trochu níž mezi dvě větve a slezl jsem pro Baculku a její Telefon. Když jsem vylezl zpátky, natáhl jsem se pro Telefon. Jak jsem po něm chňapnul ztratil jsem rovnováhu, vyjeknul jsem a spadl hlavou dolů.

Probudil jsem se a nad sebou jsem viděl světla a bílý strop. Viděl jsem taky něčí obličej s blýskavou věcí kolem očí. Došlo mi, že ta věc budou asi brýle, protože Babička někdy nosila brýle na čtení. Ale tohle nebyl obličej Babičky. Možná je to Prezident? Že by se nakonec dovolal? Já si nevzpomínám, že by volal, vzpomínám si jenom, jak jsem padal.

„Podívejme! Chlapík nám přichází k sobě!“ řekl Prezident.

„Najedou se kolem mě shluklo několik obličejů. Poznal jsem Mámu, Tátu, Babičku a Dědu.

„Jsi v pořádku, zlatíčko?“ zeptala se Máma skoro šeptem.

Přikývl jsem.

„Vy jste Prezident? Proč jste nezavolal dřív?“ zeptal jsem se muže s brýlemi.

„Ne, já nejsem Prezident, i když máme stejné křestní jméno. Jmenuji se John, jen tak mimochodem,“ odpověděl muž.

„Takže Prezident nevolal?“ zeptal jsem se a doufal v odpověď, která nepřišla.

„Ne... bohužel, nevolal, drahoušku,“ odpověděl muž John.

„A kde to tedy jsme?“

„V nemocnici, zlatíčko. Lezl jsi na lano a pak jsi spadl a rozbil sis hlavu. Máš otřes mozku,“ řekla mi máma.

„Chtěl jsem se být online, aby mi mohl Prezident zavolat, ale on to nevěděl; tak jsem chtěl přimět aspoň Baculku, aby mi zavolala, ale než to udělala, spadl jsem,“ vysvětlil jsem.

„Moc jsme se o tebe báli. Byla to hrozná doba, než jsme tě dovezli do nemocnice. Ještě štěstí, že nejbližší farma má telefon...“ zašeptala Babička.

„Telefon se za takových okolností celkem hodí, jste tam dole velmi izolovaní. Ten otřes mozku mohl být i horší. Ale chlapec tu stejně bude muset pár dní zůstat,“ řekl doktor.

Ještě se chvílku mluvilo, a pak všichni odešli a já jsem usnul.

O pár dní později mě doktor vyšetřil zvláštním přístrojem, prohlásil, že jsem zdravý a že můžu jít domů. Za chvíli přišli i rodiče, a Táta mi řekl, že pro mě mají doma malé překvapení. Pak si Máma chvíli něco šeptala s doktorem a šli jsme.

Když jsme dorazili domů, rozhlédl jsem se po zahradě, ale nic nového jsem neviděl. Ale když jsme přišli do obývacího pokoje, Dědeček mě roztočil dokola a ukázal mi černou blýskavou věc se zkroucenou šňůrou.

„Podívej, to je telefon. Je jenom náš,“ zašeptal mi.

„Telefon?“ nevěřil jsem svým uším.

„Ano. Kdyby se někomu něco přihodilo, musíme zavolat rychle pomoc. Pan doktor nám dal číslo do nemocnice, kdyby bylo potřeba. Řekl taky, že bude poblíž nemocničního telefonu, abys mu mohl sám zavolat...“ vysvětlila mi Máma.

„Děkuju mockrát! Můžu mu zavolat teď?“ prosil jsem.

„Proč ne, pomůžu ti vytočit číslo.“ Táta mi podal tu srandovnou věc ve tvaru okurky a pomohl mi vytočit čísla na kolečku s číslicemi.

Podíval jsem se na telefon, který nevypadal ani jako klacek, ani jako můj Telefon nebo Telefon Baculky, ale to nevadilo. Byl jsem nadšený. Všichni zírali na telefon. Pak jsem najednou uslyšel, jak to uvnitř okurky zvoní. Jako nějaký zvon. A pak zvonění přestalo. Někdo asi odpověděl. Dal jsem si telefon k obličejům.

“Haló?”

Překlad: Eva Turnová